

[Justitsministeren.]

stol til at paalægge Ansvar i de Tilfælde, hvor man ønskede det af politiske Grunde.

Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen nævnte ogsaa § 11, sidste Stykke, og fik her Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel. De Herrer gik ud fra, at Ansvaret her dog ikke kunde bortfalde, hvis der ligefrem var Tale om Uhæderlighed. Forslaget her svarer ganske nøje til Folketingsforslaget § 15, og jeg har derfor ikke villet ændre det, men jeg er i øvrigt enig med de to ærede Talere om, at naturligvis tilsigtes det ikke gennem denne Regel at borttage Ansvaret, hvor der er Tale om en ligefrem Forbrydelse, et Ansvar, som efter almindelige Straffe- og Erstatningsregler vil være klart.

Jeg ved ikke, om jeg skal lægge nogen særlig Vægt paa det uhyggelige Udtryk, det ærede Medlem sluttede sin i øvrigt hyggelige Tale med: en ganske „indtrængende“ Udvalgsbehandling. Det forekommer mig at være nyt og derfor særlig uhyggeligt.

Det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen har jeg vist svaret, for saa vidt Tiltale-spørgsmaalet angaar. Jeg kan ikke svare ham paa, hvad der forstaas ved en „forsvarlig Førelse“ eller ved „aabenbart Misbrug“. Det bliver det Domstolenes Sag i det enkelte Tilfælde at afgøre. Det er ikke muligt i en Lov, specielt en Straffelov, at undgaa saadanne Udtryk som „grovere“ eller „rimelig Anledning“ eller „aabenbart Misbrug“. Man kan ikke i Loven give Regler for de enkelte Tilfælde, men maa overlade til Domstolen at afgøre, hvad det kommer an paa i den enkelte Sag. Jeg kan derfor ikke indrømme det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen, at Udtrykkene her er mere udflydende, end det i og for sig er rimeligt i en Lov om et saa vanskeligt Emne. Jeg synes, at det ærede Medlem var noget uretfærdig paa dette Punkt. Han burde her lytte til en gammel Mands Erfaringer.

Nu har jeg 12—13 Aars Slid bag mig som Minister og i disse 12—13 Aar er der sket saa meget, at jeg kan sige, at jeg muligvis vilde have formuleret en Ministeransvarlighedslov noget strengere i 1924, end jeg gør det i 1938, skønt en saadan Lov nu ikke har den Betydning for mig selv, som den vilde have haft dengang.

Der er en eller anden Filosof, der siger, at Aarene blidner Gemyttet og fremkalder mange lykkebringende Løgne. Det er naturligvis ikke af den Grund, jeg har gjort den blidere, men af de rent saglige Grunde, der staar angivet i Bemærkningerne: Arbejdets uhyre Vækst og hele den Udvikling, vi har været inde i. Det kan ikke nytte, at man vil gøre Bestemmelserne saa skarpe, at man paa Forhaand kan sige sig selv, at naar Domstolene staar over for det enkelte Tilfælde, vil de frikende; det skulde jo ikke være Meningen med Ministeransvarlighedsloven. Man maa finde en gylden Middelvej for Ansvarligheden og ikke skyde over Maalet.

Jeg takker den ærede Ordfører for Retsforbundet, der helt igennem var velvillig, og som lagde de samme Betragtninger til Grund, som jeg nu har gjort gældende over for det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen.

Jeg har saa det sværeste til sidst, nemlig at svare det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel. Han begyndte ganske vist paa en Maade, hvorefter det ikke er saa vanskeligt at svare ham, idet han vilde hævde, at det parlamentariske Ansvar var Ret til at gaa af med Pension. Jeg maa sige, at den har jeg ikke i de forløbne 12 Aar tænkt det fjerneste paa, medens jeg daglig har følt mig trykket af det parlamentariske Ansvar, men det ærede Medlem staar jo saa langt borte fra dette, at det maaske ikke er ham muligt at se, at det daglig har en meget stor Betydning for en Minister. Det ærede Medlem føjede derefter til, at en Minister godt kunde begaa de mest haarrejsende Dumheder uden at risikere noget i Kraft af det parlamentariske System. Det er muligt, det kommer jo an paa, hvem det er, der skal bedømme det, og hvem andre skal bedømme, om det er en haarrejsende Dumhed, end netop Flertallet? Jeg kan i øvrigt ikke se, at det har noget med denne Lov at gøre, for her er ikke Tale om parlamentariske Dumheder; her er Tale om Handlinger, der er strafbare eller medfører Erstatningspligt, og det turde være noget helt andet.

Hovedbetragtningen, som det ærede Medlem gjorde gældende, kan jeg i øvrigt godt dele: at det i og for sig ikke er Meningen at fritage en Minister for Ansvar i Tilfælde, hvor andre Borgere har et An-